

SVÍTÁNÍ

Zatím slabý hukot v dálce. Ležíme jim v cestě, já
a ty, vlakům od východu naloženým slunci, ale ať to
na nás klidně zkusí,

my rozmilovali se k jinému ohni, my jím tak
rozezněli, že čas zatáhl kontra a házeje po nás rychle
šaty, s omluvou hrdla svírá, s citem dusí,

aby srdce vychladla na tmavé vlhké cely s klíčem,
na dva čerstvé hroby s rýčem, aby krev zarazil,
a dvě pramice s břichem zadřeným v písku, z nichž
trčí pádla – aby aspoň toto zbylo z nás.

Ležíme jim v cestě, vlakům od východu naloženým
slunci, je pět ráno, na břehu rybníka rozvlnil se
vzduch, do tváře rybáře sekl třísku.